

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput XV. Vindicatur S. Cyrillus Alexandrinus à nota hæresos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83684](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-83684)

dantur à prædicto Joanne Thoma cap. 28. citati libri. Atque hunc proscriptum esse, non ob hæreticam doctrinam, sed ob aspera quædam, atque ut ita dicam, nimiaæ devotionis argumenta, liquet ex Indice librorum expurgandorum. Et sane Auctor ex quo avia Christi sit Anna, pag. 392. & seqq. demonstrare niti-
tur ejusdem Annae cognationem esse di-
vinam, eandem appellat socrum Spiritus

sæcdi, contendit esse Dominam Angelorum, ait esse aviam Christi plenius, quam alia mulier avia sit nepotum suorum, af-
firmat & ipsam concurrisse ad unionem hypostaticam; ac scribit alia complura, in quibus erga D. Annam devotione diale-
ctice syllogizans potest simpliciores in errorem inducere. Hac ergo ratione
Annam Dei aviam dicere non debemus.

C A P U T X V.

Vindicatur S. Cyrillus Alexandrinus à nota hæreleos.

S U M M A R I U M.

1. Nestorius tribuit Cyrillo errorem Apollinarii.
2. Cædes Hypatiaæ immerito affingitur Cyrillo.

3. 4. & 5. Vindicatur S. Cyrillus.
6. & seqq. Solvuntur objectiones.

1.
Nestorius
tribuit Cy-
rillo erro-
rem Apollinarii.

NULLUS Nestorium magis exagita-
vit, quam sanctissimus Alexandrinus Antistes Cyrillus, qui anno 412. Theophilo vita functo successerat. Is erumpente circa annum 419. Nestoriana hæresi ejus auctorem gravi, & erudi-
ta Epistola admonuit; deinde cognita Nestorii pervicacia per aliam Epistolam certiorem reddidit pernicioxi erroris Ro-
manum Pontificem Cœlestinum. Coe-
git etiam adversus Nestorianos Synodus Alexandrinam, in qua edita fuerunt duodecim Capitula, sive Anathematismi con-
trarii Nestorianis blasphemis; quibus anathematismis impius hæresiarcha duo-
decim alios opposuit. Ut ergo Nesto-
rius à Cyrillo redarguebatur, quod unum Christum in duos filios dispeceret, &
Virginem Mariam negaret esse *Deiparum*; ita Cyrillus insimulatione erroris Apolli-
narii, & Arii reprehendebatur à Nesto-
rio, quod statueret unam in Christo na-
turam. Nec defuerunt Cyrillo adversarii clarissimi ex eo præsertim commoti,
quod scripserit unam esse naturam Dei
incarnatam: inter quos numerantur Joa-
nnes Antiochenus cum Orientalibus aliis,
Andreas Samosatensis, & Theodoretus
Episcopus Cyri: qui duo mandantibus
aliis adversus Cyrillum coactis, studie-
runt illius anathematismos scriptis im-
pugnare. At Cyrillus editis vindicis, &
libro Apologetico omnem à se propul-
savit suspicionem erroris, ita, ut etiam
Joannes Antiochenus cum cæteris Ori-
entalibus tandem Ephesinae Synodo acce-
serint, & Theodoretus inita cum Cyrillo
concordia Nestori in damnaverit. Nec
sola Apollinarii hæresi objecta est Cy-
rillo, sed etiam scelus maximum, & im-
mense, scilicet, quod Hypatiam celeber-

rimam Philosopham Alexandrinam du-
ctus inadvertia, & livore fecisset à plebe
membratim discripi, & adversus Ore-
stem Praefectum plebem commovisset.
Hypatiaæ cædem contigisse anno Alexan-
drina Aeræ 406. & V. Ae. 413. demon-
strat Pagius ad annum ccccxv. num. 20.

Hanc impactam Cyrillo calumniam re-
pellit Nat. Alex. Hist. Ec. sæc. v. cap. 2.
Cædes Hypatiaæ immerito affingi-
tur Cyrillo,
iv. art. 14. quod plebs Christianorum
conspiratione facta exacerbarit Orestem,
& Hypatiam occiderit inscio Cyrillo, qui
tantum zelo fidei catholicae permotus
ejecerat Alexandria Judæos post illatam
ab his ingentem ciadem Christi fidelibus:
quam ob rem Praefectus ratus à Cyrillo
auctoritatem suam fuisse labefactatam,
nunquam adduci potuit, ut injustam re-
primeret indignationem. Atque hinc
populi adversus Praefectum, & Hypatiam
ei singulari amicitia conjunctam, & for-
san altricem dissidiorum, tumultuosa
concitatio. Illius propterea auctorem
fecit Cyrillum primus omnium Dama-
scius in vita Isidori Philosophi, de quo
Suidas, & H. Valesius in Notis ad So-
cratem pag. 86. Verum Damascio nul-
lam fidem debemus, quod fuerit, ut ani-
madvertist Guilielmus Caveus in H. Ec-
cles. Script. Christianæ Religionis hostis
acerrimus. De his plebis Alexandrinæ
in Orestem, & Hypatiam conspirationi-
bus plura habet etiam Socrates lib. vii.
cap. 14. & 15. nec Cyrillo admodum
plaudit. Sed Socrates addictus erat No-
vatiensis, quibus S. Antistes extremum
bellum indixerat: ac præterea idem So-
cates scribit Monachos Nitriæ, quibus
auctoribus deteriora evenierunt, non à
Cyrillo fuisse commotis, sed ferventio-

re

re animo præditos jam inde à temporibus Theophili, qui illos aduersus Diocorum armaverat. Fatetur etiam Hypatiam interemptam, non Cyrilli, sed Petri Lectoris conspiratione. Hac itaque calumnia repulsa, alteram, quæ spectat ad institutum nostrum nunc expungemus.

3.
Propositio.
Probatur 1.
ab Auctoritat. Pontif.
Concil. ac
Patrum.

PROPOSITIO. S. Cyrillus immerito insimulatus est hæresis Apollinarii.

Theologi solent hanc propositionem demonstrare extrinsecis argumentis ab auctoritate Summorum Pontificum, Conciliorum, ac Patrum. Cœlestinus enim in Epistolis ad ipsum Cyrillum, ad Joannem Antiochenum, atque ad Nestorium, Cyrilli studium commendat, doctrinam probat, fidem confirmat, & zelum dignissimis laudibus concelebrat. Idem præstat Gregorius II. in Professione Fidei ad sanctum Germanum Constantiopolitanum Antifitem. Probarunt insuper duodecim Cyrilli Capitula Episcopi Aegyptii, qui ad Synodum Alexandrinam convenerant. Concilium Ephesinum illa ab omni errore declaravit immunita omnium Episcoporum consensu Act. 1. & Act. 9. in Relat. ad S. Pontificem Cœlestinum. Synodus pariter Chalcedonensis Act. 2. contestata est, se idem credere quod Cyrillus: & in definitione fidei Act. 5. ejusdem Cyrilli Epistolas suscepit, & consecravit. Quinta denique Generalis Synodus can. 13. eo nomine damnavit Scripta Theodorei, quod opugnare studuerit anathematismos Cyrilli. Catholicam præterea Cyrilli doctrinam, & ab Oecumenicis Synodis comprobatam, scribit Epiphanius Archidiaconus Alexandrinus in Epist. ad Maximianum Episcopum, Joannes Sebastianus in literis Synodis ad Leonem Augustum, Liberatus in Breviario, & alii. Nefas est igitur insimulare hæreseos sanctum Cyrillum tam amplio, firmissimoque judicio summopere commendatum.

4.
prob. 2.
Argumentis
aliorum.

Hæc sunt argumenta, quæ in defensionem Cyrilli proferri solent: hæc producit Natal. Alex. Dissert. VII. in Hist. Eccl. sæc. v. Juenin Dissert. v. de Essent. Incarnat. Cap. 11. Art. 2. Tournely Q. VII. de Incarnat. pag. 259. Boucat Dissert. III. sect. 3. &c. Neque hæc à nobis infirma putantur: sed singula in compendium redacta sunt; illisque robur addimus ex quo Cyrillum *invictissimum Fidei propugnatorem* appellat Ecclesia Romana in Martyrologio die 27. Januarii, & Menologium Græcorum die 9. Junii: Anastasius quoque Sinaita in Hodego cap. v. Eulogius Archiepiscopus Alexandrinus

in Oratione aduersus Calumniatores SS. Patrum; Photius etiam in Biblioth. Cod. 311. Idatius in Chronico, Gennadius de Script. Eccles. cap. 65. & posteriores omnes Historici. Verum cum non defuerint viri improbi, qui conati sunt aduersus Cyrillum stylum acuere, contendentes Synodum Ephesinam immerito illius scripta probasse, & deceptos fuisse in hac causa quamplurimos errore facti, & Nestoriani dogmatis ignorantia; videtur nobis opportunum vindicias Sancti Cyrilli non solum prædictis, sed etiam sequentibus argumentis contexere.

Cyrillum itaque ab errore Apollinarii fuisse immunem ulterius his momentis probatur. I. Qui post Incarnationem duas Argumenta in Christo naturas, divinam, humanam Auctoris que docuit impermixtas, atque in suo imo esse distinctas permanere, is non est proculdubio Apollinarii infectus errore. S. Cyrillus duas post Incarnationem naturas impermixtas, & quantum ad *œvum* attinet distinctas profitetur. Igitur S. Cyrillus imbutus non est Apollinariistarum errore. Probatur minor. Idem Cyrillus in libro 11. contra Nestorium ait: *Ergo unum (Christum) confitere, naturas non dividens, sed ita, ut scias interiorim, & sentias, aliam esse carnis rationem, aliam divinitatis sibi ipsi convenientem. Non enim carnem ipsam Verbi divinitatem factam esse dicimus. Et lib. 111. Altera quippe res est divinitas, altera nostra similis humanitas; si eam, quæ naturis inest, naturam consideres: verum conventione, quæ in veram unitiorem fit, unus ex ambabus Christus existit. Item Epist. ad Nestorium: Differentes sunt, quæ in veram unitatem coacta sunt naturæ; sed unus ex ambabus Christus, & Filius existit.* Plura alia afferuntur in solutione argumentorum. II. Qui Secundum, dam insimularunt Beatum Cyrillum hæresis Apollinarii, quod scripsit unam esse naturam Verbi incarnatam, quod inter divinitatem & humanitatem admiserit naturalem unionem, & quod predicaverit duas in Christo naturas *indivisas*. At nullam ex his præcipuis causis, quas prætexerunt Orientales, posse labe-factare fidem Cyrilli invicta argumenta commonstrant. Immerito ergo hanc fidem quidam conati sunt vellicare. Prob. minor quantum ad primam partem. Etiam S. Flavianus in Professione Fidei, quam inscriptis Imperatori Theodosio probata ab omnibus Orientalibus, & relatâ à Sancto Eulogio Alexandrino apud Photium Codice cccxi. ait: *Etenim & duabus naturis Christum post Incarnationem*

nem in una *hypostasi* confitentes, unam naturam Verbi Incarnatam, & carne induitam dicere non negamus. Dixerunt pariter unam naturam Dei Verbi incarnatam Athanasius in libro de Incarnat. Basilius Seleuciensis, & alii laudati a Dionysio Petavio lib. IV. cap. 5. & 6. & in Synodo Lateranensi celebrata contra Monothelitas sub Martino I. damnatur anathemate. *Quisquis secundum SS. Patres non confitetur proprie, & secundum veritatem, unam naturam Dei Verbi incarnatam.* Immerito itaque Divo Cyrillo conflatur calumnia, quod refellens Nestorium unam incarnatam naturam dixerit. Probatur ejusdem propositionis pars altera: Cum Nestoriani inter divinam humanamque naturam ad miserint solam unionem moralem, & secundum dignitatem; fides catholica proficitur unionem veram, & secundum *hypostasim*, per quam Christus in duabus naturis subsistens sit verus Deus, sit una persona, sit idem Dei filius, & Virginis: id vero Sanctus Cyrilus affirmit statuens unionem *naturalem*; scribens in Declaratione tertii Anathem. Tom. 6. Regiae edit. Parisiensis, pag. 149. se duarum naturarum unionem appellare *φυσιν* aduersus illos, qui *subsistentias post unionem dividunt, & singulas, hoc est, Deum, & hominem separatim ponunt, talemque illarum copulam configunt, quæ secundum solam dignitatem contingit.* Et in Apologetico pag. 167. *Si naturalem unionem dixerimus, veram intelligimus.* Igitur S. Cyrilus immerito haeresis insimulatus est, quod in Christo unionem agnoverit *naturalem*. Probatur ejusdem minoris pars tertia. Appellare Christum *indivisum* eo sensu, quod sit unus secundum *hypostasim*, eti natura humana non sit natura divina, non est consentire Apollinario, sed mysterium Incarnationis propugnare. At Divus Cyrilus ita prædicat de Christo *indivisum*, ut evincat unum esse secundum *hypostasim*, manente proprietate, ac distinctione utriusque naturæ: scribit enim in Epistola ad Valerianum Iconii Episcopum; *Confitemur quod à carne quidem est carnem esse, quod à Deo Deum esse; sed idem secundum utraque Christus, unus Filius, unus Dominus.* Et in Epistola ad Acacium Episcopum Melitenensem testatur se cum Orientalibus non dividere unum Filium, & Christum, & Patrem ut Deum, & ex muliere natum in carne ut hominem. Sanctus ergo Cyrilus prædicans Christum *indivisum* propugnat Catholica Fidem Incarnationis, non consentit Apollinario, non Ario, non Eunomio,

R. P. Berti Theol. Tom. V.

non haeticorum alicui. III. Etiam si Tertius in composito duæ sint distinctæ naturæ, ut in homine natura spiritualis, atque corporea; post earum substantialiem unionem recte dicitur *una natura composta*, v. g. una natura hominis; neque dicendo unam hominis naturam, significatur esse unam eandemque substantialiam carnis, & spiritus, sed esse unam personam in utraque substantialia. At D. Cyrus nunquam dixit absolute unam esse in Christo naturam, sed aut esse unam naturam *Dei incarnatam*, ut inquit in Commonitorio ad Eulogium; aut esse *naturam unam Verbi facti hominis, post unionem*, ut in Epist. ad Acacium; aut *unam esse naturam tantum in composito*, ut in Epist. ad Succesum: imo prohibet unam naturam dicere, *quia Christus est unus ex duabus naturis*; in eadem Epistola, aliasque in locis producetis à Photio in Bibliotheca pag. 850. & seqq. Ergo Cyrus non ait unam eandemque in Christo esse naturam humanam, atque divinam, sed unam *naturam Christi secundum hypostasim*, scilicet, post unionem esse unam Personam indivisam ex duabus naturis compactam. IV. Orientales, qui aduersus Cyrrillum convenerant, omni procul dubio duas in Christo fatebantur naturas, easque expresse distinguuebant in Professione Fidei exhibita Sancto Cyrrillo à Paulo Emisseno. At idem Cyrrillus Fidem Orientalium probavit in Epistola ad Acacium Melitenensem; & Epistolam redditam sibi à Paulo Emisseno scribens ad Joaunem Antiochenum appellavit *irreprehensibilem*: imo cum nonnulli accusarent Orientales, propterea quod duas naturas confiterentur, ut scribit S. Eulogius, primo Cyrrilus erubuit, veritus ne denegarent cum Nestorio hypostaticam unionem; quippe idem Nestorius prætextu duarum naturarum curabat etiam hypostases separare: sed Epistola Orientalium accurate perlecta, se illis per omnia consentire affirmavit, scribens ad Valerianum Iconii Episcopum, etiam Orientales damnare haeresim Nestorii, Virginem fateri *Dei param*, & unum Christum perfectum in divinitate, & perfectum in humanitate, non divisum in duos Filios, & Dominos, venerari. Si igitur Apollinaristæ non fuerunt Orientales, qui nondum explorata veritate steterunt aduersus Cyrrillum, neque Cyrrilus ipse Apollinario consensit. Hæc quatuor argumenta à nobis addita iis, quæ communiter afferuntur, reddunt causam Cyrrilli non solum auctoritate imminentam, verum etiam invictissimis rationibus definitam, ac certam.

R.

ARGU-

ARGUMENTA ADVERSUS FIDEM CYRILLI.

6.
Objicetur.

Pugnant adversus Cyrillum primum extrinsecis testimoniis. Illum quippe tanquam suspectum fidei traduxerunt Joannes Antiochenus cum ceteris Orientalibus, Theodoreetus, Ibas, & Isidorus Pelusiota. Quorum auctoritas pluris facienda est; nam quantum ad Orientales atinet, idem Cyrillus, ut vidimus, illorum Fidem afferuit irreprehensibilem, eique subscriptis; neque vicissim petiit ab iis, ut suis anathematismis subscribebent. Theodoretum tanquam Catholicum recepit Synodus Chalcedonenensis, non exigens ab illo, ut revocaret quae scriperat contra Cyrillum. Isidorus Pelusiota ab ipso Cyrillo Patris loco habebatur. Ibas etiam à Chalcedonensi Synodo habitus est Orthodoxus. Horum itaque testimonium adversus Cyrillum grave est admodum ac estimandum.

7.
Respondetur.

Resp. si ad testes provocemus, longe plures, atque auctoritatis praecipua stare pro Cyrillo, ac Synodum ipsam Chalcedonensem, quam producunt in commendationem Ibas, & Theodoreti, in definitione Fidei, quae extat Act. v. suscepisse, probasse, atque declarasse Orthodoxam ejusdem Cyrilli doctrinam. Itaque omnes, qui sinistre de Cyrillo judicarunt, errore facti decepti sunt. Primo enim Joannes Antiochenus, Theodoreetus, & Ibas olim opinabantur Nestorium recte sentire, ut liquet ex praecedenti cap. xi. Nil ergo mirum si ex adverso erroris insimulabant invictissimum Nestorii Oppugnatorem. Deinde hos revera fuisse deceptos demonstrabimus capite proximo. Præterea hæreses, quæ præcesserant, contra sacrosanctum Incarnationis Mysterium, & nondum explorata Nestorii vafrities, novum etiam *unionis hypotheticæ* vocabulum, quod ad refellendam hæretici tergiversationem opportune Cyrillus adhæbuit, nec non unionis naturalis, & unius naturæ incarnatae, nonnullos principio commoverunt ac perturbarunt.

8.
Respondetur
ulterius.

Generali hac responsione præmissa; quantum spectat ad Orientales, si Cyrillus illorum doctrinam probavit, si Epistolam sibi redditam à Paulo Emisseno appellavit irreprehensibilem, si tandem inita pace Orientales Cyrillo adhæserunt; profecto in fide, & dogmate minime discrepabant. Hac de causa Cyrillus Orientalium Fidei subscriptis; noluit tamen, ut illi instabant, profiteri se contra Nestorii blasphemias non recte scri-

psisse, sed Apologeticis, & Declarationibus suos anathematismos confirmavit. Quod si Cyrillus reciproca instantia non petit, ut Orientales iisdem anathematismis subscriberent; fecit id prudentissima economia; quoniam rectam in illis fidem deprehendens, sperabat fore ut sedatis tandem animis, & dogmate majori in luce posito, damnarent & ipsi Nestorium. Neque id tantum Cyrillus præstitit, verum etiam stetit pro iisdem Orientalibus adversus eorum accusatores: ex qua agendi ratione quantum fidei accesserit utilitatis, & quantum existimationis Cyrillo, probavit rerum evetus, & inita Ecclesiarum concordia. Legatur Epistola Cyrilli ad Acacium Melitenensem non semel in hoc capite laudata.

De Theodoreto plura dicam infra, 9.
Nunc sat est reponere ejus contra S. Cy- Respondetur
rillum scripta Quintam Synodum pro- objecsis
scripsisse. Fuisse etiam Theodoretum à Theodoreto
Cyrillo nimis aversum probant quæ de illo tradit in differt, Historica de ipsa V. Synodo noster Norisius. Etenim etiam post initam pacem, imo Cyrillo jam mortuo, se erga illum esse amaro animo significavit in Epistola ad Domnum, in qua ait in xii. Capitulis latere venenum. Hæc autem scribebat Theodoretus circa tempora Concilii 2. Ephesini, anno 449. & quinquennio post Cyrilli obitum. Recepit quidem Theodoretum Synodus Chalcedoneensis; sed primum cum de ejus ingressu ageretur, Aegyptii omnes, Illyriciani & Palæstini exclamarunt, *Magistrum Nestorii foras*. Sedit tandem ob auctoritatem Orientalium, sed ea conditione, ut ipsius causa postmodum cognosceretur. Ubi ad id absoluta Synodo perventum est; coactus est anathematizare Nestorium, & cum vellet coram Synodo Apologiam recitare, fuit rumore universorum prohibitus. Ideo autem Synodus de scriptis Theodoreti ipsum recipiendo iterum non egit; quoniam aetione v. illos plane abrogaverat probando S. Cyrilli doctrinam. Sed vide citatam Norisii dissertationem cap. xi.

Quid vero de Iba? In Epistola, in qua 10.
scribit Cyrillum lapsum in Apollinarii dog- Iba impu-
ma, ait etiam Nestorium fuisse Episco- gnatio nihil
patu privatum *judicio*, & *inquisitione* ^{valer.}
non facta. In hac Epistola Vigilius Pa-
pa contineri dixit *profanas blasphemias*:
eamque S. Gregorius in Epist. ad Secun-
dinum appellavit *non Catholicam*. Plura
de hac Epistola citato loco Norisius. Fuit
tamen

tamen Ibas restitutus Sedi suæ, quia constabat ex Actis in Synodo Beryteni, dixisse anathema Nestorio, ideoque retractasse, quæ scriperat in Epistola ad Marium Persam, nimurum in illa, in qua S. Cyrillo dogma Apollinarii africavit. Sed de his iterum. Nil ergo valet adversus Cyrillum quod afferuit Ibas partibus Nestorianis adductus, & quod ipse coactus est retractare. Facundus Hermianensis lib. vi. p. 242. ait Ibam non fuisse assertum intentionem dictorum beati Cyrilli: cuius alucinationis causam paulo supra explicavimus.

11. S. Isidorus Pelusiota Epist. 310. lib. 1. Nec aduersatur Cyrillum, & Epist. 370. ejusdem libri, ipsum quidem hortatur, ut compriimat similitates, atque dissidia, sed minime ait se fidem praestare iis, quæ de Cyrillo in vulgus spargebantur. Imo laudata Epist. 310. *Si ab utraque lema (inquit) parus, atque immunitus esse stude, noli violentias sententias ferre: verum illata crimina justo, & integro iudicio committe.* Vide Biblioth. PP. Tom. vii. pag. 564. nec non proximam Epistolam 324. pag. 566.

EXPLICANTUR XII. ANATHEMATISMI D. CYRILLI.

12. Objicitur 1. & respondetur, Deinde objiciuntur aduersus Cyrillum ipsius anathematismi: in quorum primo illud carpunt, quod scriperit S. Antistes de Virgine Deipara, γεγέννητος σαρκὸς οὐκ οὐ γεγόντα τὸν ἐν Θεῷ πατρὸς λόγον, *Genit carnaliter incarnatum Dei Patris Verbum.* Hinc duo videntur consequi; unum quod Verbi divinitas conversa fuerit in carnem, quæ est hæresis Apollinarii: alterum, quod Deipara generit Dei Verbum carnaliter, non virtute Spiritus sancti. Verum respondetur, idem esse τὸ σαρκὸς, carnaliter, ac κατὰ σαρκα, secundum carnem; eademque voce uti Athanasium Orat. iv. contra Arianos, & Greg. Nazianzenum in Epist. ad Cledonium. Male ergo Theodoretus ita hanc vocem accepit, quasi affirmasset Cyrillus demutatam fuisse Verbi divinitatem in carnem: contra quam interpretationem S. Cyrillus ita mentem propriam expressit in Explanat. hujus Anath. Tom. 6. pag. 147. *Natum est enim Verbum secundum carnem ex S. Virgine, & aequo ac nos homo factum est, non amittens esse Deum, sed existens quod erat, & in divinitatis natura permanens.* Quod vero opponebant Orientales denegari à Cyrillo, quod beata Virgo Christum perperit virtute Spiritus sancti, ita idem Doctor dispellit in Apologetico pag.

R. P. Berti Theol. Tom. V.

130. Carnaliter dicere non est tollentis admirabilem divinitatem, neque evertentis Spiritus sancti operationem, qua in utero formavit partum: sed docentis potius, quod sicut Deus gignitur divine, digne Deo, secundum suam naturam, ita homo humane, hoc est, caro carnaliter.

131. Vellicarunt in 2. anathematismo quod ait Cyrillus, οὐκτιναδ' ὑπόστων η̄ ὁτι τὸν Objicitur 2. έν Θεῷ πατρὸς λόγον, carni secundum h̄. & Respond. postasim unitum Dei patris Verbum. Objicit Theodoretus hanc vocem ignorantem esse, neque à praecedentibus Patribus usurpatam, atque per illam significari utriusque naturæ mixtionem. At Cyrillus in Explicat. hujus anathematismi respondet adhibuisse se hæc verba contra eos, qui ajunt hominem secundum solum dignitatis, vel auctoritatis consortium Deo coniunctum esse. Eulogius Patriarcha Alexandrinus ait ab Ephesina Synodo primum receptam vocem unionis secundum hypostasim, quoniam hac reselluntur aperte Nestoriani: non enim aduersus hos hæreticos sufficit fateri unionem, ut contendebat Theodoretus; cum ipsi minime generalem hanc vocem resperuerint. Neque inusitatum est novis hæresibus erumpentibus nova etiam usurpare vocabula, quemadmodum Nicæna Synodus recepit aduersus Arianos σύνοδον. Unius tamen personæ Latini Patres jam meminerant, praesertim Tertullianus aduersus Præream, & Augustinus laudatus cap. praecedenti, nec non Græcorum quamplurimi, quorum Cyrillus sensum, ac mentem expressit.

132. In tertio anathematismo notarunt Adversarii hæc verba Cyrilli κατὰ ἑνων qu. Objicitur 3. οὐκτινα secundum unionem naturalem; quasi & Respond. utriusque naturæ significant permixtionem. At respondet Cyrillus in declarat. hujus anathemat. pag. 149. se hanc vocem usurpasse primo ad demonstrandam unionem veram, & propriam, ac perfectiorem morali, quo sensu in Epist. ad Ephesios dicimus natura filii iræ, id est, vere ac proprio: deinde ait usum se iisdem vocibus aduersus Nestorianos, qui subsistentias post unionem dividunt, & singulas, hoc est, Deum, & hominem separatim ponunt. Quo autem sensu in hoc anathematismo scripserit post unionem non esse in Christo dividendas hypostases, ipse explicat in Apologetico pag. 165. scribens: *Dividere autem unum in duos filios, & solvere veræ unionis opus, distinguendo seorsum, & ponendo privatim hominem, & privatim Deum crimen est impium.* Itaque laudatis verbis Cyrili

R. 2

lus

lus demonstrat Christum unicam esse personam. Quidam putant difficillimum esse intellectu, an hoc loco Cyrillus nomine *hypostasis naturam*, an *subsistentiam* significet: sed opinione mea querunt nodum in scirpo. Ex allata enim explicatione ipsius Cyrilli constat illum afferere non esse dividendas substantias, in quantum Deus & homo non sunt *separatim* ponendi. Sive ergo dixeris, quod non sunt in Christo dividenda Personæ, sive quod non subsistunt in Christo duæ naturæ separatae ac disjunctæ, aut solum unitæ morali confortio dignitatis; eadem ratione hæresis Nestoriana refellitur. Nihil ergo ad hanc quæstionem spectat altera de significatione *hypostaseos*. Opinor autem Cyrillum disputantem contra Nestorium, qui in Christo dispescerat non solum personas duas, sed etiam naturas; dum ait dividendas non esse *hypostases*, utrumque significare, & quod Christus sit una persona, & quod una natura non subsistat ab alia divulsa, ita, ut *hypostasis* non solam naturam importet, sed etiam ejusdem naturæ subsistentiam. Ita non dividuntur in Christo personæ, quia est unus filius; & non dividuntur naturæ, quia licet in suo esse permaneant, non existunt tamen separatim.

I^{5.}
Obliciuntur 4:
&
Respondentur
cohærenter
præc. Re-
ponsa.

Arguebant Orientales Cyrillum anti-
logiæ, quia in Epist. ad Mönachos scri-
pserat: *Quantum ad suam naturam, non*
sanctificatum esse solam Dei patris Ver-
bum, neque eum, qui ex sancta Virgine
genitus est, unctum esse, & sanctificatum
solum. Hinc inferebant etiam Cyrillum
duas in Christo agnoscere hypostases. Natalis Alexander ait, ipsum Cyrillum
respondere, se duas subsistentias duas na-
turæ intellexisse. Nescio num verum
sit, & num revera hæc respondeat idem
Cyrillus. Enimvero in loco, quem op-
ponebat Orientales non occurrit voca-
bulum istud *ὑπόστασις*, sed ipsi Orientales
duas *hypostases* inferebant ex textu allato,
qui ad hunc modum se habet: *ἐντὸν*
ὅσον ἡγεμονίαν φύσιν, ἐν *ὑγίειαν πατεῖ μόνας*
ὁ ἐν Θεῷ πατέρος λογος, εἰ δὲ τις ὀρίστο τὸν ἐν
τῇς ἀγίαις παρθένες γενεννημένον μεχελάθα, καὶ
ἡγίασι μονος. Hæc scripsit Cyrillus: hæc objectarunt Orientales. Vide ope-
ra Cyrilli Tom. vi, pag. 164. At hic
expresse duæ *hypostases* minime nominan-
tur. Et responsio Cyrilli est, se ad Mo-
nachos scribentem tradidisse, quod non
sunt ponendi duo filii seorsum, & priva-
tum, neque Verbum Patris unctum esse
oleo exultationis, separatim ab eo, qui
est genus ex Sancta Virgine, ut affir-
mat inventor blasphemiarum Nestorius;

sed unum esse Christum, incarnatum, &
hominem factum unigenitum Dei Ver-
bum, in quo sunt quidem duæ naturæ,
at non divisæ post unionem. Naturæ,
non *ὑπόστασις* appellat Cyrillus postremis
his verbis, sed *φύσις*: omniaque præ-
dicti responsioni cohærent. Vide Cy-
rillum eodem Tom. vi, pag. 166.

Adversus quartum anathematismum ^{16.}
objiciebant Cyrillum affirmare, quod *Dei Verbo tribuenda sint voces, quæ in*
Sacris literis de Christo enuntiantur. At
id videtur duarum naturarum perimere
differentiam; quoniam plura enuntian-
tur de Christo, quæ illi nequeunt con-
venire, nisi secundum naturam humanam.
Quare etiam Arius, & Eunomius, ut
divinitatem deprimerent, attribuebant
illi quæ sunt in homine vilia, & infirma.
At immerito hæc Adversarii infestaban-
tur. Etenim Cyrillus nunquam afferuit
tribuenda esse naturæ divinæ quæ conve-
niunt tantum humanæ, sed dannavit
Nestorianos, qui dividentes personas Fi-
lio Dei attribuebant divina, filio Virgi-
nis attribuebant humana, tanquam *προ-*
σώποις, καὶ ὑποστάσεσι δυσίν, duabus personis se-
paratisque hypostasisibus: quibus verbis
utitur in hoc Anathematismo Cyrillus.
Hinc in ejus declaratione pag. 150. ait:
Omnes itaque Evangelii voces, sive illa
humana quid sonent, sive divinum, ἐν
προσώπῳ, uni Personæ tributum. At
que in Apologetico pag. 170. Arius,
Eunomius, & Apollinaris, & omnes
societatis illorum chori, studebant indu-
cere nomen hoc Dei Genitrix, ut si com-
mixtio fieret, & naturæ non distingue-
rentur, nihil humile de humanitate acci-
piendum esset, locumque jam haberent ipsi
contra Deitatem. Et paulo infra: *Nos*
vero utilissime anathematismum fecimus,
non permittendo in duas dividì personas,
& subsistentias, εἰς δύο προσώπα τε, καὶ
ὑπόστασις, υπὸ Dominum Iesum Christum. Adverte Cyrillum tam in Ana-
thematismo, quam in ejus declaratione
non solum *ὑπόστασις* posuisse, sed etiam
προσώπα, dispellens omnem erroris su-
pcionem.

In v. Anathematismo ægre ferebant
Orientales, quod nollet Cyrillus *Chri- 17.*
stum dici Θεοφόρον, Deiferum; cum idem
vocabulum etiam Basilius, aliquæ usur-
paverint. Sed facili negotio Cyrillus
criminationem istam propulsat pag. 152.
demonstrans adhibendam non esse hanc
vocem *Θεοφόρον* adversus Nestorianos au-
tumantes Verbum habitare in Christo tan-
quam

quam in Sanctis, de quibus Apostolus in 1. ad Corinth. vi. 20. *Glorificate, & portate Deum in corpore vestro: Et 11. Epist. vi. 16. Vos enim estis templum Dei vivi, sicut dicit Deus: Quoniam inabitabo in illis, & inambulabo inter eos.* Et quidem nonne etiam Ignatius Martyr dicitur Θεοφόρος, in Chronicō Alexandrino, in Actōne prima Concilii Generalis VIII. in Græcæ Ecclesiæ Menao, atque in suarum Epistolarum initio, ut diximus Volumine 11. pag. 160? Hoc itaque nomine, quamvis nondum exortis Nestorianis inculpate usurpato, intempestive usus foret horum hæreticorum acerrimus Insector. De Basilio dictum est cap. XI. precedentē.

Movit Orientales, quod Cyrillus inquit in VI. Anathematismo, *Deum non esse Dominum Christi*, cum is tamen servus dicatur ab Esaiā, Verum Anathematismus ad hunc plane modum se habet. *Et τὸς Θεὸς ἡ δεσπότην εἶναι λέγει τὸ Χριστόν, τὸν ἐν Θεῷ πατέρος γόλον.* *Si quis dixerit Dei Patris Verbum esse Deum, vel Dominum Christi, &c.* Non ait hoc loco Cyrillus, aut non esse in Christo formam servi, aut non posse appellari servum Patris secundum humanitatem; negat alium esse Verbum Dominum Christi, & alium Christum servum Dei Verbi, adversus Nestorium, qui Christum à Domino distellebat. Explicat se apertissime Cyrillus sequentibus ejusdem anathematismi verbis: *Et non potius Deum simul, & hominem ipsum confessus fuerit, prout Verbum caro factum est, &c.* Et in libro contra Nestorium III. cap. 2. *Ubi unquam Deus Christi ipsum Dei patris Verbum dictum est?* Unus est enim Dominus Iesus Christus. Nihil anathematismus iste ad illam quæstionem, num Christus spectata natura hominis possit dici servus Patris, de qua infra: hic enim solummodo definitur Christum non esse servum Verbi; quia nemo servus est sui ipsius.

19. Adversus anathematismum VII. in quo
Objicitur 8. vetat Cyrillus, ne dicatur *Deum Verbum in homine Iesu fuisse operatum*, ap-
& responde-
ponebant Sophistæ negari ab eodem Cy-
rillo, quod tradit Paulus scribens ad Ephesios 1. 19. & legitur Act. Apost. 11. Christum virtute Dei è mortuis surrexisse, & mirabilia patrasse. Retundit hanc oppositionem Cyrillus in Declarat. hujus anath. pag. 176. dicens nunquam se de-negasse, quod Pater in Christo, & Verbum in assumpta hominis natura fuerint operati, sed duntaxat quod Verbum Deus operatum fuerit in homine Christo, tanquam in persona ab ipso Verbo

distincta. *Quod Pater (inquit) ex mortuis resuscitasse Dominum nostrum Iesum Christum dicatur, ex opere scilicet circa ejus carnem effecto, nemo est, qui ambigat.* Ipse autem cum sit vita, & vivificator, & operatoria virtus Patris, suum vivificabat templum, juxta illud: *Solvite templum hoc, & in tribus diebus excitabo illud.* itaque quod vivificabatur non erat alienum, neque alicuius ex hominibus nobis similibus, sed proprium ipsius Verbi corpus. Sat est ad omnem expellendam criminationem ipsius anathematismi verba expendere, *Ei τὸς Θεὸς, ὃς ἀνθρωπον, ἐνρυπτόθει ὑπὸ τὸν Θεὸν λόγον τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὴν τοῦ μονογενοῦς περιφθάντι, ὃς ἐτέρω πάρ αὐτὸν ὑπάρχοντι.* *Si quis Iesum tanquam hominem a Dei Verbo operandi vim habuisse,* & Unigeniti gloriam illi, tanquam alteri cuiusdam ab ipso Verbo advenisse ait, anathema sit. En aperte affirmat S. Cyrillus Verbum Deum non operatum in homine Iesu, ὃς ἐτέρω πάρ αὐτὸν, tanquam in alia persona distincta ab ipso Verbo Unigenito filio Dei.

20. In VIII. Anathematismo, in quo docuit Cyrus una adoratione colendum Objicitur 9. esse Emmanuel, neque assumptum bo-
& responde-
minem adorandum cum Deo Verbo tan-
tur. quam alterum cum altero, rationem af-
ferens, quia particula cum, σὺ significat distinctam personam; arguebant Cyrillum secum ipso pugnare, quod alibi scripserit Verbum assidere Deo Patri
πατὴ συπόσ, cum carne. Est enim vis eadem particula σὺ, & πατὴ. Respon-
det Cyrus Apologetici pag. 180. uti-
que utriusque particula eandem esse po-
testatem, sed verborum complexionem esse spectandam. Nam si dixero, E. G.
animam cum suo corpore honore affici;
particula cum non demonstrat distinctio-
nem personarum, quia personæ his ver-
bis minime significantur, anima enim &
caro non personarum sunt nomina, sed
naturarum. At si dixero simul conglori-
ficari servum & Dominum, hominem
& Deum, possum innuere personarum
discrepantiam, quoniam hæc vocabula
non significant tantum naturas, sed etiam
hypostases, ac personas. Bene habet.
Itaque Cyrillus dicens *Verbum simul cum
carne adorandum, τὸν λόγον μετὰ σώματος
δειν προσκυνεῖσθαι*, non multiplicat sub-
stentias, quia caro nomen natura est,
non personæ: at Nestorius affirmans ho-
minem assumptum una cum Dei Verbo
adorandum, tanquam alterum cum alte-
ro, τὸν αναλογούντα ἀνθρωπὸν συμπέρος
κοντάδιαι δειν τῷ Θεῷ λογῷ, ὃς ἐτέρον
ἐτεῖσθαι, personas divellit; quia dicens ho-
minem,

minem, & Deum, alterum, & alterum, designat sejunctas hypostases. Igitur fatus est anathematismus contra eos, qui modis omnibus dividunt Emmanuelem in hominem seorsim, & Deum Verbum seorsim: inquit eo loci Cyrillus.

21. Anathematismus IX. definit Domini. Objicitur 10. num Jesum Christum non esse glorificatum a Spiritu sancto, tanquam ab alieno virtute. Accusatores Cyrilli hinc inferebant, ab ipso denegari, quod Christus plura signa fecerit efficientia, ac potestate divini Spiritus. At merito vir sanctus respondet hanc esse puram putamque calumniam. Affirmans enim Spiritum sanctum non esse virtutem alienam a Christo, imo statim addens eundem Spiritum sanctum, per quem signa operatus est, proprium esse ejusdem Christi, sicut est Patris, docuit manifeste Christum non esse personam sejunctam a Deo Verbo, nec signa patrasse virtute aliena, quemadmodum de seipso testatur Petrus Act. 111. 12. sed esse eandem personam Verbi, & habere cum Spiritu sancto unam divinitatis naturam, ac potestatem, ideoque operatum fuisse signa, ac prodigia virtute propria. In proposito anathematismo (inquit in Apologet. pag. 182.) affirmavimus manifeste, proprium esse Filii Spiritum sanctum, & quod per ipsum perficerit divina signa. At illi, quamvis saepe affirmant me oblitum esse meorum sermonum, in eam progressiuntur stupiditatem, imo dementiam, ut patent me dicere, quod Jesus demona non ejecerit per Spiritum. An non haec manifesta calumnia est?

22. Definit Cyrillus in X. Anathematismo, Objicitur 11. ipsum Deum Verbum esse Pontificem, & respondet: quod sane Christo tribuitur in Epistola ad Hebreos 111. 1. Adversus Cyrilli assertum opponebant Orientales, non posse Deo Verbo convenire, ut dicatur summus Sacerdos. Nam in eadem Epistola ad Hebreos, 111. 15. legitur hunc Pontificem, ut compateretur infirmitatibus nostris, tentatum fuisse per omnia proximitudinem absque peccato: quae in Christum ut hominem possunt quadrare, at in Deum Verbum non possunt. Praeterea Sacerdos Deo offert sacrificium: Verbum autem, cui Deo suo, vel quale ministerium suum offerre potest? Haec Infectatores Cyrilli. Sed is respondet, Verbum exinanitum accipiendo formam servi, & carnem factum, quemadmodum sacræ literæ tradunt. Ut ergo Deus Verbum dicitur exinanitum, & factum caro ratione humanitatis assumptæ; ita non repugnat, quod sub hac

ratione appelletur *Apostolus & Sacerdos*, Quoniam vero Nestorius ajebat Christum Jesum, & Filium Virginis esse alium a Deo Verbo, & paulatim ad Pontificis dignitatem fuisse proiectum; docet Cyrillus hoc anathematismo, Christum, qui est Pontifex, & Apostolus confessionis nostra esse unum, idemque Verbum Dei Patris, quod fuit ab æterno. Quomodo enim (inquit contra Nestorium lib. 111. cap. 4.) progressus est, ut temere fabularis, ad Pontificis dignitatem, cum Deus sit omnipotens? Objectionem itaque Orientalium plane diluunt, quæ idem Cyrillus scribit in Apologetico pag. 189. Quando dicas, indignum esse Deo, ut sacrificet, ad stipulorum & ego. Sed si solum esset, & absque carne Verbum, verum dices: at vero quia factum est caro, vide & sacrificantem propter humanitatem, & in dignitatibus ultra creaturam, sicut Deum.

Undecimus anathematismus definit 23, Domini carnem vivificari ipsius Verbi, Objicitur 12. quod ex Deo Patre est, propriam esse, & respondet: & non alterius cuiuspiam ipsi Verbo secundum dignitatem conjuncti. Ipsi Orientales in hujus anathematismi oppugnatione affirmarunt propriam factam dominicam carnem Verbi per unionem; unde apparet non dogmate illos errasse, sed mala verborum Cyrilli intelligentia. Suscipiunt ergo sunt, ne forte opinaretur Cyrillus dominicam carnem non esse e nobis assumptam, cum haereticis cap. 2, refutatis. Superfluum quippe eis videbatur adjicere, quod non est caro dominica alterius cuiuspiam, poste aquam dictum fuerat quod est propria Verbi: ideoque suspicabantur in his verbis latitare perfidiam antiquorum haereticorum. At nugæ sunt istæ, & patidæ cavillationes: nam Cyrillus in hoc anathematismo expresse docuit dominicam carnem non esse alterius cuiuspiam, tanquam alicujus personæ conjunctæ cum Verbo secundum dignitatem, ὡς ἔτερη πρᾶγμα ἀντὸν, τυρκόνερα μὲν ἀντὸν κατὰ τὴν ἔξιαν. Itaque vox ἔτερη, alterius, non excludit consubstantialitatem dominicæ carnis cum materna, ex qua assumpta fuit ac propagata: sed tantum demonstrat non esse carnem alterius personæ, ut contendebat Nestorius; cuius nequitiam si plane Orientales deprehendissent, nunquam certe tanta acerbitate doctrinam Cyrilli vellicassent.

Postremus anathematismus tribuit Deo 24, Verbo passiones, ipsumque appellat *pas- Objicitur 13, sum, & crucifixum*. Quomodo, inquit & respondet: Orientales, possumus Deo Verbo mor- tem

tem ac passionem adscribere? Inepta, & nimis cavillosa objectatio. Non ait Cyrilus divinitatem passam, & crucifixam; imo nec absolute inquit passum & crucifixum Deum; quæ tamen num dici possint in sequentibus inquiremus: sed omni adhibito temperamento, ne quis passionem ac mortem tribueret divinitati cum Apollinaristis, aut negaret

Christum passum & crucifixum esse ipsum
Dei Verbum incarnatum cum Nestorianis, ait idem Verbum *passum carne, crucifixum carne, mortuum carne, παθόντα σαρκί, καὶ σωτήρα γεννηθέντα σαρκί*. Atque ex his apparet nihil esse in Divi Cyrilii anathematismis, quod non sit per omnia fidei Catholicae consentaneum.

C A P U T XVI.

De fide illorum, qui steterunt adversus anathematismos Cyrilii.

S U M M A R I U M.

1. Preliminaria ad propositionem.
2. Joannes Anthiochenus cum suis non approbavit Hærefin Palagianam.
3. Nec Nestorianam.
- 4 & 5. Objectioni satisfit.
6. 7. & 8. Quid senserit Theodoretus de Cy-
rillo.
9. & seqq. Solvantur objectiones.

MANIFESTUM est ex dictis refutasse status quæ
Anathematismos Cyrilii Orientales, qui cum Joanne Antiocheno convenerant ad Pseudo-synodum Ephesinam, & singularem eorundem Anathematismorum Confutationem edidisse Theodorerum Episcopum Cyri. Oritur hinc quæstio, num hi errore facti personæ tantum Nestorii fuerint patrocinati, an etiam probando illius dogmata Orthodoxam fidem pessum dederint. Et quoniam adhærebant Joanni Julianus, Orontius, aliqui Episcopi Pelagiani e propriis sedibus expulsi, atque in Actis ejusdem Synodi legitur quidam Canon Pelagianam hæresim continens; hoc etiam controvertitur, an hanc soverit idem Joannes Anthiochenus Antistes. De Joannis, ac factionis suæ supposito Pelagianismo erudite pertractant Lopus dissert, de Synodo Ephesina cap. 4. Garnerius Tom. 2. in Opera Mercatoris pag. 61. & sequentibus, Norisius lib. 11. Hift. Pelagianæ cap. 9. Pagius ad annum 431. num. xxvii. & alii permulti. Immunem fuisse Joannem à dogmate Nestoriano probant cum laudatis eximiis viris Nat. Alexander dissert. ix. in Historiam Ecclef. Sæc. v. Tournely de Incarnat. pag. 256. Boucat dissert. 111. Sect. iv. De Theodoreto plura ibidem Lopus, Norisius in dissert, de Synodo quinta, Garnerius in Operum Theodoreti Autario. Omnia singillatim sunt proximis positionibus finienda.

PROPOSITIO I. Joannes Anthiochenus, & Orientales, qui steterunt adversus anathematismos Cyrilii, neque Pelagianam, neque Nestorianam hæresim approbarunt, editum:

Et quidem, licet in illo seditioso con-
gressu Pelagiani Episcopi adhærerent Pa-
triarchæ Antiocheno, is illos minime ad-
misit ad subscribendum damnationi xii.
Capitulorum Cyrilii, ut liquet ex no-
mine singulorum, inter quos nec unus
Pelagianorum enumeratur. Deinde cum
Joannes Synodum absoluta, & minacibus
Theodosii literis permotus ad ineundam
cum Cyrillo pacem edidisset Symbolum
fidei suæ, atque illud per Paulum Episco-
pum Emissum curasset perferendum
ad ipsum Cyrrillum; non solum Pelagia-
na dogmata nullatenus expressit, ut li-
quet ex eodem Symbolo, quod recitatur
a Liberato cap. 8. & legitur in Actibus
Ephesini; verum etiam fidem Catholica-
m, & irreprehensibilem exposuit, ipsius
Cyrilli testimonio probatam, & confir-
matam, ut dictum est Capite præceden-
ti. Ferventibus insuper inter Cyrrillum
& Joannem dissidiis, utrinque sibi objicie-
bant Pelagianismum, & communionem
cum Cælestianis, ut demonstrat Norisius
ex Epistolis S. Cyrilii ad Cælestium, &
Orientalium ad Rufum Thessalonicensem;
quamquam calumnia erant aperta
quæ aduersus Cyrrillum Schismatici dif-
famaverant; Cyrilii autem suspicio tem-
eraria non erat, sed orta ex Pelagianorum
cum Nestorianis, ipsique Schis-
maticis consuetudine. At inverisimile
est Orientales in Ephesina Pseudo-synodum
probasse hæresim Pelagianam, cuius
Memnonem, Cyrrillum, aliosque Or-
thodoxos insimulabant. Ad hæc San-
ctus Cyrilus ineundo pacem cum Ori-
entalibus nihil legitur postulasse de
Pelagiano canone, quem aliqui in Sy-
nodo illa Orientalium putant fuisse